

allemaal slow

W. C. 19.3.1985

Tussen 't klappen dóór Wien, Wein, Weib und Gesang

Zingen is leuk, acteren kan een „kick” geven. Ben je als amateur met beide talenten gezegend en in staat ze in combinatie te tonen, dan moet je beslist niet nalaten jezelf en anderen dat plezier te doen. Tegelijk kwelen en spelen, dát is moeilijk. Je mag als operettevereniging al blij zijn, als een paar solisten over beide meer dan doorsnee-kwaliteiten beschikken. En dan

EINDREDAKTIE
JOHAN POPPEN

zocht. Zij vonden het, als vrienden zingend en grappend door Groninger operetland trekkend, tenslotte in Tussenklappen. Op het adres OZ 1 bieden Jan en Gré Rijskamp op zondagavond gastvrijheid en gelegenheid aan hen en gelijkgestemde zing- en speelliefhebbers om persoonlijke ambities wáár te maken.

Dat heeft geresulteerd in een programma van populaire zangnummers en verbindende sketches, waarmee het gezelschap van negen personen af en toe in „tryouts” optreedt. Om uit te proberen hoe het repertoire voor volgend seizoen, vanaf september-oktober, er definitief zal gaan uitzien.

„Wien, Weib und Gesang”, zo zou men het geheel kunnen kenschetsen. De Wein, als requisiet in gesloten fles ten behoeve van het gedeelte „drinklieders”, komt al gauw ter tafel. Daarop staan glazen water gereed om de kelen soepel te houden, want zingen is de voornaamste discipline van de vijf solisten. Ze doen dat voor

Zo stonden Van der Laan en op de locatie 1985, te Tussenklap

een achterdoek van trapgevel-tjes en ander oud-Hollands voorfrontwerk. Een toren met contouren van de Martini, de Westertoren en de Dom ziet er op neer.

Een merkwaardige locatie voor een voor 99 procent in het Duits gezongen repertoire, met de spaarzame uitzonderingen van „Drinking song” en „Zeg, kun jij mij vertellen waar woon ik.” Alleen het opschrift „Café de Bierpul” vermag ik in verband te brengen met Van der

Een „try-out”
met lol erin

Laan, die zich ooit als bierwacht heeft gemanifesteerd. Als presentator van Radio Noord geniet hij nu grote bekendheid, maar hier toont hij zich weer van een andere zijde. Met zichtbaar genoegen.

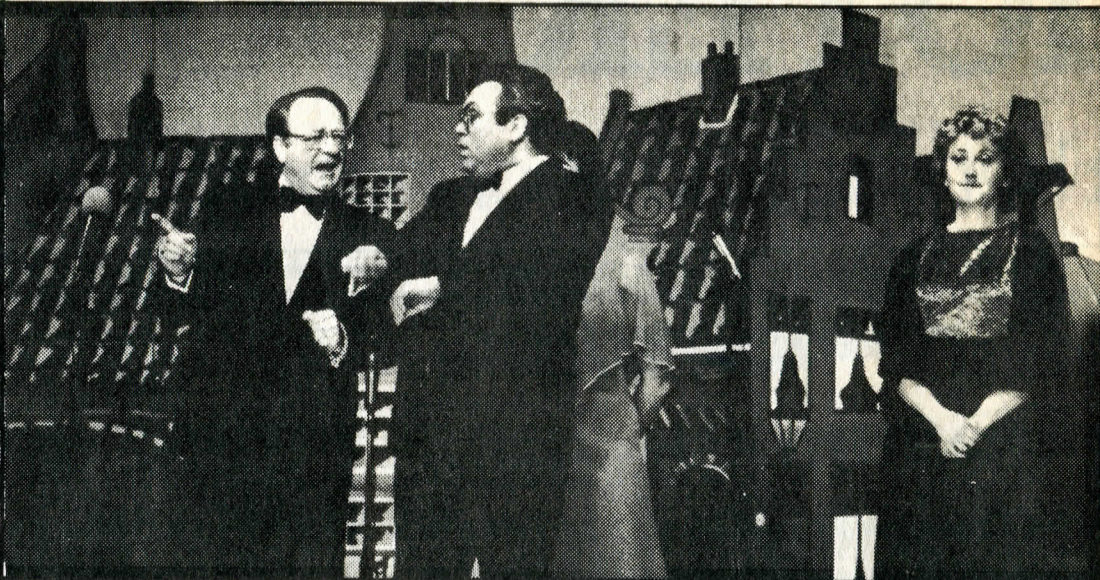
„Wil je wel geloven, dat het moeilijk is zo'n sketch helemaal in het Nederlands te spelen?” Geen wonder, als je gewend bent langer dan het zaterdagse

daar zijn
we mee
 bezig

hangt het nog vaak van de inhoud af, of je qua zangnummers of tekst in zo'n rol, een héél seizoen van repetities lang, voldoening vindt. Je moet dan ook nog een echt verenigingsmens zijn. Ik wil hiermee maar zeggen: wie iets persoonlijks wil, moet voor zichzelf beginnen.

Harry Slijm en Wienus van der Laan hebben het, na hun „Amicitiaperiode”, elders ge-

Zo stonden Van der Laan en Slijm in 1976 tegenover elkaar in „1001 Nacht” bij „Amicitia” (links). Daarnaast bevinden zij zich op de locatie 1985, te Tussenklappen, met rechts Evelien („Weanerin”) Middeljans.

een achterdoek van trapevel-tjes en ander oud-Hollands voorfrontwerk. Een toren met contouren van de Martini, de Westertoren en de Dom ziet er op neer.

Een merkwaardige locatie voor een voor 99 procent in het Duits gezongen repertoire, met de spaarzame uitzonderingen van „Drinking song” en „Zeg, kun jij mij vertellen waar woon ik.” Alleen het opschrift „Café de Bierpul” vermag ik in verband te brengen met Van der

Een „try-out” met lol erin

Laan, die zich ooit als bierwacht heeft gemanifesteerd. Als presentator van Radio Noord geniet hij nu grote bekendheid, maar hier toont hij zich weer van een andere zijde. Met zichtbaar genoegen.

„Wil je wel geloven, dat het moeilijk is zo'n sketch helemaal in het Nederlands te spelen?” Geen wonder, als je gewend bent langer dan het zaterdagse

uurtje Grunnens proaten op Kanaal 13 het dialect („Mojn, luu”) te gebruiken. Dan kan het je wel eens moeilijk vallen een woord als „secretaresse” in één keer foutloos te zeggen: „Secretra...eh”.

Natuurlijk zit er een streektaalsketch in de show („Jobke”), maar als Wienus en Harry in piekfijn zwart zijn gestoken, gebruiken ze het Algemeen Beschaafd Nederlands. Het effect van al dan niet spontaan in het Gronings gezegde „terzijdes” is daarbij dan ook groter.

De neiging tot ordinair ontsporen of „schmieren” kan gelukkig worden onderdrukt. Dat zal ook van het publiek in de zaal afhangen: of zo'n kwinkslag kan. Van der Laan en Slijm zijn mans genoeg om daarbij zelf hun grenzen te bepalen. En bovendien zijn daar de dames, volgende levende bewijzen van de welkome bundeling van talent in het gezelschap.

De alt Wouterien Verkade is, net als Van der Laan, het sterkst, als zij kan acteren. Gré Rijskamp en Slijm moeten het

van hun stem hebben. Zij vooral, met de allure van de operette-ster, stralend en met de glittertjes van de show oplichtend op de jukbeenderen. „Tweede” sopraan Evelien Middeljans zit daar net tussenin, charmant van zang en voordracht. Zoals zij „Mei' Mutterl war a Weanerin” vertolkt: klasse.

Het Weense (Moser)-repertoire zou trouwens ook best iets voor Van der Laan zijn. Er zijn eveneens wel jiddische en Nederlandse liedjes te vinden, die, fijngevoelig gebracht, in het geheel zouden passen, tussen Venedigs Frauen, Juliska, het Prater, de Letzte Rose, Vilja, Am Manzanares. Enfin, daar wordt al aan gewerkt voor volgend seizoen. Achter de solisten staan, af en toe met handreiking voor de „rode draad” in het programma, Ukke Slijm (techniek), Wubbo Leeuwerke (souffleur), de bescheiden Klaas van der Laan (accordeon) en Jan Rijskamp (piano en muzikale leiding).

Uit genoemde grepen uit het

programma valt op te maken, welke publiekscategorie zich door „Tussenklappen” kan laten bezingen en bespelen. Het kan desgewenst met plaatselijk gerichte improvisatie worden aangevuld. Bij de „try-out” in de Pyramide in Finsterwolde (voor de werkgroep „Scholing en vorming”) gebeurde dat ook door de „jongse” Harry en Wienus. „We hebben er allemaal lol aan”, aldus de laatste. Meer pretenties hebben de „Tussenklappers” ook niet, om dat over het voetlicht te brengen.

Allemaal lol eraan, dat was eigenlijk ook een goede titel geweest voor deze rubriek over amateurs op het culturele vlak. Maar er hoort nu eenmaal een beetje show bij, wil het plezier van de huiskamer-repetitie zich aan toehoorders mededelen. Tussen het klappen door kon je in Finsterwolde merken, dat ook dat het geval was. „Niet onwijs gaaf”, om met Wouterien te spreken, maar „gezellig”. En niet van talent gespeend. In zingen. In acteren. In combinatie met zijn vijven.